

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J.**, správca konkurznej podstaty úpadcu: **D.** v konkurze, **F.**, **X.**, IČO: **X.**, zast. **J.**, advokátom, **N.**, **X.**, proti žalovanému: **R.**, **M.**, **X.**, zast. **J.**, advokátkou, **P.**, **X.**, **o zaplatenie 31 132,85 Sk s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Cob 28/2005-151 zo dňa 6. marca 2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania v sume 2266 Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Dovoláním napadnutým rozsudkom krajský súd, ako súd odvolací, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 31 132,85 Sk so 17,6 % úrokom p. a. od 7.12.2001 do zaplatenia a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania pred súdom prvého stupňa vo výške 11 305 Sk, ako aj trovy odvolacieho konania vo výške 7321 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že okresný súd žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 13 455 Sk náhrady trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že **D.** a žalovaný uzavreli jednak zmluvu o zamestnaneckom úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák., a jednak zmluvu o vkladovom účte podľa § 716 a nasl. Obch. zák. v súlade s ust. § 261 ods. 3 Obch. zák. a na základe týchto obchodných zmlúv **D.** zriadila a viedla pre žalovaného jednak úverový účet v slovenských korunách, ktorý žalovaný až do uvalenia nútenej správy na banku splácal,

a jednak vkladový účet v amerických dolároch i slovenských korunách. Podľa zmluvy o zamestnaneckom úvere žalovaný úver splácal splátkami po 2800 Sk a posledná splátka vo výške 2000 Sk mala byť splatná dňa 8.8.2002. Ku dňu 21.9.2001 na úverovom účte žalovaného bol evidovaný nesplatený zostatok vo výške – 30 274 Sk a na vkladových účtoch žalovaného bol kreditný zostatok spolu v sume 359 407,60 Sk. Tieto skutočnosti medzi účastníkmi neboli sporné. Žalobca o nich žalovaného informoval písomne listom z 8.11.2001, v ktorom mu zároveň oznámil, že voľné vklady žalovaného ku dňu 21.9.2001 činili 14 133,40 Sk a viazané vklady činili 315 000 Sk a táto suma, vzhľadom na to, že na majetok D. bol dňa 28.9.2001 vyhlásený konkurz, bude žalovanému vyplatená Fondom ochrany vkladov. Poukázal v liste aj na to, že fond vypláca vkladateľom žalobcu peňažné prostriedky len do výšky 355 000 Sk, preto pohľadávky presahujúce túto sumu si musia vkladatelia uplatniť podľa zákona č. 328/1991 Zb., t. j. prihláškou do konkurzu v určenej lehote. List neobsahoval žiadnu informáciu vkladateľom, že si rovnakým spôsobom majú uplatniť i čiastky, o ktoré znížil ich nedostupné vklady. Žalovaný po obdržaní tohto listu z 8.11.2001, označeného ako výpis zostatkov na účtoch klienta, dospel k záveru, že D. si časťou jeho vkladu vo výške 30 274 Sk uspokojila svoju pohľadávku, ktorú voči nemu evidovala z titulu nesplateného zvyšku úveru a po tomto započítaní vzájomných pohľadávok, mu rozdiel v jeho prospech na všetkých nedobytných vkladoch bude vyplatený Fondom na ochranu vkladov podľa Zákona č. 118/1996 Z. z. o ochrane vkladov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. S takýmto postupom D. z 21.9.2001 bol žalovaný spokojný, nezostala mu žiadna nesplatená pohľadávka alebo záväzok voči žalobcovi, preto si žiadny nárok neprihlásil do konkurzného konania, nakoľko považoval vec za vybavenú, keďže jeho nárok na výplatu bol plne uspokojený, lebo nepresahoval sumu 355 000 Sk. Fond mu v novembri 2001 a v auguste 2002 skutočne spolu sumu 329 133,40 Sk vyplatil. Osobitný správca pre správu a vymáhanie pohľadávok ho utvrdil v tom, že jeho záväzok voči banke bol uspokojený k 21.9.2001, o čom ako dôkaz predložil interný list žalobcu z 29.11.2001 a doklady o zrazení dvoch splátok a ich následnom vrátení žalovanému, práve z dôvodu predchádzajúceho zápočtu vzájomných pohľadávok.

Až dňa 26.8.2002 obdržal od žalobcu výzvu na zaplatenie sumy 31 132,85 Sk z titulu nesplateného úveru. Poukázal na zápočet vzájomných pohľadávok zmluvných strán k 21.9.2001 a skutočnosť, že vymáhaná pohľadávka už zanikla uvedeným zápočtom. Žalobca trval na zaplatení pohľadávky s poukazom na ust. § 14 ods. 1 písm. i/ zák. č. 328/1991 Zb.,

teda nemožnosť započítania vzájomných inak započítateľných pohľadávok žalovaného a D. v konkurze. Žalovaný sa bránil tým, že k započítaniu pohľadávok došlo pred vyhlásením konkurzu na majetok D., čo sa stalo až 28.9.2001. Obe sporové strany poukazovali na ust. § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. s tým rozdielom, že žalobca mal za to, že postupom podľa tohto ustanovenia, pre potreby Fondu ochrany vkladov, len vyčíslil sumu na vyplatenie žalovaného, o čom informoval žalovaného listom z 8.11.2001, teda až po vyhlásení konkurzu, nejednalo sa o započítanie, ale o zníženie nedostupného vkladu žalovaného o záväzok vkladateľa (žalovaného). Započítanie neumožňuje ust. § 14 ods. 1 písm. i/ zák. č. 328/1991 Zb., nakoľko na majetok D. bol dňa 28.9.2001 vyhlásený konkurz. Žalovaný mal za to, že išlo o započítanie, nakoľko dňa 21.9.2001 D. nebola v konkurze, bola v nej zavedená nútená správa, čo bol dôvod na vyčíslenie zostatkov na účtoch vkladateľov žalobcu pre potreby Fondu ochrany vkladov podľa tohto ustanovenia zák. č. 118/1996 Z. z.

Vzhľadom na to, že banka v súlade s ust. § 361 Obch. zák. môže započítať bez súhlasu vkladateľa vzájomné pohľadávky banky a vkladateľa, resp. majiteľa účtu v nej zriadeného a ňou vedeného, súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vzájomné pohľadávky ku dňu 21.9.2001 neboli započítané. Zákon č. 118/1996 Z. z. v ust. § 3 ods. 5 považuje za nedostupný vklad jednak vklad uložený v banke, ktorá bola podľa ust. § 8 ods. 3 vyhlásená za neschopnú vyplácať vklady (na ktorú bola z tohto titulu zavedená rozhodnutím NBS nútená správa), a jednak vklad uložený v banke, ktorej bolo pozastavené nakladanie s vkladmi na základe rozhodnutia konkurzného súdu. V danom prípade rozhodnutím NBS zo dňa 24.8.2001 bola na D. zavedená nútená správa, ktorá skutočnosť bola dňa 30.8.2001 zapísaná i v Obchodnom registri. Nastal teda prípad podľa ust. § 8 ods. 5 písm. a/ zákona č. 118/1996 Z. z. a na základe práve tejto právnej skutočnosti pod písm. a/ nastali účinky podľa § 8 ods. 6 zák. č. 118/1996 Z. z. Podľa tohto ustanovenia sa však pozastavuje v banke, ktorá nie je schopná vyplácať vklady, len započítavanie vzájomných pohľadávok medzi bankou a inými osobami, ak tento zákon neustanovuje inak. Poznamenal, že v tomto zákone osoba oprávnená na výplatu nedostupného vkladu fondom, je pomenovaná „vkladateľ“, z čoho logicky vyplýva, že označením „inými osobami“ v ust. § 8 ods. 6 tento zákon nemá na mysli „vkladateľov“, ale osoby odlišné od vkladateľov. Započítanie (kompenzácia) je osobitným druhom zániku vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. Úprava kompenzácie v Obchodnom zákonníku je úpravou osobitnou, všeobecnú úpravu započítania pohľadávok upravuje Občiansky zákonník (§ 580 a § 581 Obč. zák.). Ustanovenia Obchodného zákonníka sa budú aplikovať iba v tých prípadoch, kedy všetky započítavané pohľadávky vznikli

z obchodných záväzkových vzťahov (§ 261 a § 262 Obch. zák.). Obe vzájomné pohľadávky účastníkov vznikli z obchodných záväzkových vzťahov, preto ich treba posudzovať podľa Obchodného zákonníka, a to aj inštitút započítania. Zákon č. 118/1996 Z. z. o ochrane vkladov je však špeciálnou právnou úpravou v prípade bánk, ktoré nie sú schopné vyplácať vklady. Obsahuje osobitnú úpravu započítania záväzku vkladateľa voči banke a nároku na výplatu nedostupného vkladu. Výslovne sa tu uvádza: „Takto zistená výška nedostupného vkladu sa na účely výpočtu náhrady zníži o všetky premlčané vklady, a tiež o všetky záväzky vkladateľa voči banke podľa stavu ku dňu, keď sa vklady stali nedostupnými podľa § 3 ods. 5...“. V tomto spore podľa písm. a/, t. j. ku dňu, kedy správca ustanovený NBS, po splnení podmienok podľa § 29 ods. 3 zák. č. 21/1992 Zb. pozastavil nakladanie vkladateľov s ich vkladmi v banke. Týmto dňom podľa výsluchu oboch účastníkov, ako i podľa dátumu, uvedeného v liste žalobcu zo dňa 8.11.2001, boli vyčíslené zostatky na účtoch všetkých klientov D., pre potreby Fondu ochrany vkladov, bol deň 21.9.2001. Súd preto dospel k záveru, že dňom 21.9.2001 na základe uvedených skutočností a v súlade s ust. zákona č. 118/1996 Z. z. a zákona č. 21/1992 Zb. boli k tomuto dňu osobitným spôsobom započítané vzájomné pohľadávky banky a vkladateľa, teda D. v nútenej správe a žalovaného s postavením vkladateľa. Táto skutočnosť vyplýva aj z listu žalobcu z 8.11.2001, keď hodnota voľných vkladov po predchádzajúcom vyčíslení vkladov a záväzkov žalovaného spolu, je určená hodnotou 329 133,40 Sk, teda už zníženou o výšku osobitným spôsobom započítaných vzájomných pohľadávok rovnakého druhu.

Pri právnom posúdení predmetnej veci nemožno opomenúť, že dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 39 Obč. zák. (ktoré sa ako všeobecný predpis použije aj na právne úkony urobené v obchodno-právnych vzťahoch) je nielen rozpor s obsahom a účelom Občianskeho zákonníka, resp. Obchodného zákonníka a ich obchádzanie, ale aj rozpor s obsahom a účelom kogentných noriem obsiahnutých v iných zákonoch a ich obchádzanie. Právny úkon je v rozpore s obsahom alebo účelom zákona vtedy, ak nezodpovedá príkazu alebo zákazu právnej normy, alebo ak nesleduje účel v právnej norme vyjadrený a jedine dovolaný. Ustanovenie § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. je ustanovením kogentným, nakoľko iný postup pri vyčíslení nedostupného vkladu na výplatu fondom nepripúšťa. Uvedený zákonný postup nemožno preto vykladať len ako deklaráciu majúcu len proklamatívny význam, určenie podmienok výpočtu výplaty pre potreby Fondu ochrany vkladov ustanovením o znížení nedostupného vkladu o záväzky vkladateľa voči banke, predstavuje zrejme požiadavku zvýšenej ochrany postavenia banky, ak sú splnené ustanovené

hmotnoprávne predpoklady tohto opatrenia. Na platnosť započítania vzájomných pohľadávok D. v nútej správe a žalovaného – vkladateľa osobitným zákonným postupom uvedeným v ust. § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. ku dňu 21.9.2001 ako situácie podľa ust. § 3 ods. 5 písm. a/, preto nemalo žiaden vplyv na vyhlásenie konkurzu na majetok D. podľa zák. č. 328/1991 Zb. Keďže jednostranným započítaním podľa osobitného právneho predpisu dňa 21.9.2001 pohľadávka žalobcu v sume 30 274,20 Sk zanikla, nie je možné ju opätovne od vkladateľa – žalovaného vymáhať, s poukazom na nemožnosť započítania podľa ust. § 14 ods. 1 písm. i/ zák. č. 328/1991 Zb., rovnako nie je možné navyšovať úroky zo splateného úveru po jeho vyrovnaní započítaním, teda za obdobie od 21.9.2001 do 6.12.2001. Súd preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 prvá veta O. s. p.

Na odvolanie žalobcu krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že spornou medzi účastníkmi zostala predovšetkým otázka, či v zmysle ust. § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného, resp. či k započítaniu došlo pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu D. Podľa názoru súdu prvého stupňa, je citované ustanovenie osobitnou úpravou započítania záväzku vkladateľa voči banke a nároku na výplatu nedostupného vkladu. S takýmto záverom prvostupňového súdu sa však odvolací súd nestotožnil. Ustanovenie § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. nemožno vykladať izolovane bez zreteľa na ostatné ustanovenia zákona, ako aj samotný účel tohto zákona. Dokonca už samotným výslovným zdôraznením účelu tohto ustanovenia zákonodarca vymedzil hranice jeho interpretácie a následnej aplikácie. V zmysle ust. § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. sa na účely výpočtu výšky náhrady za nedostupné vklady spočítavajú všetky týmto zákonom chránené nedostupné vklady toho istého vkladateľa v jednej banke, vrátane jeho podielov na spoločných vkladoch a na notárskych úschovách chránených týmto zákonom, a to podľa stavu ku dňu, keď sa vklady v banke stali nedostupnými podľa § 3 ods. 5. Pri každom spoločnom vklade platí, že každý z vkladateľov má rovnaký podiel, ak sa hodnovernými dokladmi nepreukážu iné podiely jednotlivých vkladateľov. Úroky a iné majetkové výhody spojené s nedostupným vkladom sa na účely výpočtu výšky náhrady vypočítajú podľa stavu ku dňu, keď sa vklady v banke stali nedostupnými podľa § 3 ods. 5 a pripočítajú sa k nedostupnému vkladu vkladateľa. Takto zistená výška nedostupného vkladu sa na účely výpočtu náhrady zníži o všetky premlčané vklady, a tiež o všetky záväzky vkladateľa voči banke podľa stavu ku dňu, keď sa vklady stali

nedostupnými podľa § 3 ods. 5. Z takejto konštrukcie ust. § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z. nie je možné vyvodzovať, že spôsobom výpočtu dochádza k započítaniu vzájomných pohľadávok banky a vkladateľa. Inštitút započítania je upravený v ust. § 580 a § 581 Obč. zák., resp. v ust. § 358 a nasl. Obch. zák. V prípade, ak by zákonodarca mal v úmysle riešiť spôsobom výpočtu náhrady za nedostupné vklady aj otázku započítania, bolo by to v ust. § 9 ods. 3 zák. č. 118/1996 Z. z., prípadne v inom ustanovení na citované ustanovenie odkazujúce, výslovne uvedené. Rovnaký výklad použil aj Fond ochrany vkladov vo svojom liste zo dňa 11.9.2002 č. 02/2222/2002, s ktorým výkladom sa odvolací súd v plnej miere stotožnil. V nadväznosti na uvedené, nie je možné považovať list žalobcu zo dňa 8.11.2001 za započítanie jeho pohľadávky s pohľadávkou žalovaného, kde z jeho obsahu nie je možné vyvodzovať prejav vôle smerujúci k započítaniu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť ten fakt, že uvedený list je datovaný dňom 8.11.2001, to znamená, že žalovanému bol adresovaný až po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu D., kedy v zmysle § 14 ods. 1 písm. i/ Zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní započítanie pohľadávok nebolo možné. Argumentácia žalovaného, v zmysle ktorého k započítaniu došlo ešte pred vyhlásením konkurzu, je právne neopodstatnená. Účinky započítania môžu nastať jedine vtedy, keď prejav smerujúci k započítaniu dôjde druhému účastníkovi, a to aj v prípade, ak súhlas druhého účastníka so započítaním nie je potrebný. Okrem toho z dikcie ust. § 361 Obch. zák. vyplýva, že jeho použitie prichádza do úvahy len pri započítaní vzájomnej pohľadávky banky, ktorú má voči majiteľovi účtu podľa zmluvy o vedení bežného alebo vkladového účtu, teda k započítaniu pohľadávok, ktoré vznikli v rámci jedného záväzkového vzťahu podľa jednej zmluvy o vedení účtu (bežného alebo vkladového), nie je možné ho použiť na započítanie vzájomných pohľadávok v rámci iných záväzkových vzťahov medzi bankou a majiteľom účtu. Prejav vôle smerujúci k započítaniu by však vzhľadom na ust. § 8 ods. 6 prvá veta zákona č. 118/1996 Z. z. ani nebol možný. Súd prvého stupňa citované ustanovenie vyložil nesprávne. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej slovným spojením „medzi bankou a inými osobami“ sa má na mysli na strane jednej banka a na strane druhej akékoľvek iné osoby odlišné od banky, pričom osobou odlišnou od banky je i vkladateľ. Žalobca správne poukázal na súvislosť výkladu uvedeného slovného spojenia s ust. § 3 ods. 1 zák. č. 118/1996 Z. z. v znení platnom k 21.9.2001, pričom odvolací súd opäť uviedol, že ak by predmetné ustanovenie malo za cieľ vylúčiť vkladateľov z nemožnosti započítania vzájomných pohľadávok medzi bankou a inými osobami, bolo by to v tomto ustanovení výslovne uvedené.

Výklad všetkých relevantných ustanovení uvedených zákonov jednoznačne smeruje k záveru, že započítanie vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného nebol možný. Na túto skutočnosť nemôže mať vplyv ani nesprávny postup zamestnancov D., vyplývajúci z interného listu žalobcu zo dňa 29.11.2001, ktorým bolo urobené opatrenie na vrátenie sumy 5600 Sk, ktorá bola žalovanému 2 x po 2800 Sk za mesiac september a október zrazená, ako ani skutočnosť, že žalovaný nebol v liste zo dňa 21.8.2002 poučený o možnosti prihlásiť do konkurzu pohľadávku – sumu, o ktorú bol znížený jeho nedostupný vklad. Táto možnosť vyplýva už zo samotného uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3K 297/00 zo dňa 28.9.2001, ktorým bol na majetok dlžníka D. vyhlásený konkurz. Žalovaný si svoju pohľadávku mohol a mal prihlásiť do konkurzného konania, a to až do 15.10.2003, kedy sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie. O tom, že jeho záväzok voči D. trvá, sa žalovaný mohol dozvedieť už z listu vkladateľa č. 106104-1/1 zo dňa 9.11.2001, ako aj z listu z 21.8.2002. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a 2 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný podľa § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie do všetkých jeho výrokov a navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu napáda z dôvodu, že odvolací súd vo svojom konaní nepostupoval v súlade so zákonom a z toho dôvodu vo veci vydal nesprávne rozhodnutie, t. j. rozhodnutie nezodpovedajúce skutočnému stavu veci. Uviedol, že tým, že D. odpočítala z nedostupného vkladu vo výške 359 407,60 Sk jeho záväzok vo výške 30 274,20 Sk, a následne sama vyčíslila a oznámila mu voľný vklad sumou 14 133,40 Sk a viazaný vklad sumou 315 000 Sk, došlo ku dňu 21.9.2001 jednostranným úkonom D. k započítaniu vzájomných pohľadávok, a to v čase, keď konkurz na majetok D. ešte nebol vyhlásený. Týmto započítaním mu jednoznačne a nepochybne zanikol záväzok voči žalobcovi, a to poukazujúc aj na skutočnosť, že v opačnom prípade by od Fondu národného majetku dostal vyplatenú garantovanú sumu 355 000 Sk a nie sumu 329 133,40 Sk a ďalšiu pohľadávku by si prihlásil do konkurzu. Skutočnosť, že k započítaniu vzájomných pohľadávok došlo, potvrdzuje aj to, že listom žalobcu z 29.11.2001 bolo vykonané opatrenie smerujúce k tomu, aby mu bola vrátená suma 5600 Sk, ako dve neoprávnene zrazené splátky za mesiac september a október 2001, a to z toho dôvodu, že výška nezaplatenej istiny a úrokov poskytnutého zamestnaneckého úveru bola započítaná pri výplate nedostupných vkladov Fondom ochrany vkladov, preto ďalšie splátky boli splátkami navyše, a následne mu boli žalobcom vrátené. Keďže mu bola

vyplatená z jeho vkladov suma po odpočítaní debetného zostatku (započítaní), tak už nie je dlžníkom žalobcu a žalobca sa bez právneho dôvodu domáha zaplattenia vymáhanej sumy. Pokiaľ by mal opätovne zaplatiť žalobcovi sumu 31 132,85 Sk tak, ako rozhodol Krajský súd v Bratislave, došlo by k bezdôvodnému obohateniu žalobcu z dôvodu majetkového prospechu získaného v rozpore s dobrými mravmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), skúmal predovšetkým, či je dovolanie v tomto konkrétnom prípade prípustné, čo je zákonnou podmienkou jeho prejednávania v dovolacom konaní. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Prípustnosť dovolania upravuje ustanovenie § 237, § 238 a § 239. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodňuje ustanovením § 238 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je však obmedzená výškou peňažného plnenia, ktoré je predmetom sporu. Podľa § 238 ods. 5 O. s. p., dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde. Žaloba bola podaná na prvostupňovom súde dňa 3.6.2004. V danom čase bola minimálna mzda určená vo výške 6900 Sk. Keďže ide o obchodnú vec, jej desaťnásobok je 69 000 Sk. Žalobcom uplatňovaná výška peňažného plnenia v sume 31 132,85 Sk zákonom stanovenú hranicu nedosahuje. Podľa § 243b ods. 4 O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1 a § 224 ods. 1 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne. Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Keďže v danom prípade dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, dovolací súd dovolanie odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 4 a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania. Trovy žalobcu pozostávajú z náhrady odmeny za poskytnutie právnej služby advokátom za jeden úkon právnej služby 1850 Sk (vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 16.7.2007) + 1 x paušálna náhrada hotových výdavkov 178 Sk a 19 % DPH, spolu 2266 Sk (§ 10 ods. 1, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2008

JUDr. Margita Fridová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Silvia Važanová